

Arrest

nr. 69 942 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Op 26 juli 2010 huwde u met E. M. (O.V. X). U woonde samen met uw man, uw schoonouders en uw schoonbroers in het dorp Getap in Armenië. In 2005 werkte uw man in het kader van zijn dienstplicht als cipier in de gevangenis van Kosh. Op 20 november 2005 belette hij een ontsnappingspoging. Hierna werd hij bedreigd door de crimineel die hij had verhinderd om te ontsnappen. Na het beëindigen van zijn legerdienst kreeg uw man thuis bezoek van enkele handlangers van de crimineel. Uw man, zijn vader en zijn broers werden mishandeld. De vader van uw man betaalde ook een afkoopsom. In het begin van 2010 leerde u uw toekomstige echtgenoot kennen. Jullie huwden op 26 juli 2010. Op 30 juli 2010 waren u en uw man op bezoek bij een vriend van uw man in de stad Sevan. Die avond werd uw man opgebeld door zijn vader. Hij vertelde

u dat er opnieuw criminelen op bezoek waren geweest. De criminelen vroegen waar uw man was. Uw schoonvader adviseerde om niet meer naar huis te komen. Jullie doken onder bij de vriend van uw man. Op 3 augustus 2010 ging uw man toch even naar huis om documenten en kleren te halen. Jullie besloten te vluchten naar de oom van uw man in Moskou. Op 5 augustus 2010 reisden u en uw man met het vliegtuig naar Moskou. Korte tijd later vernamen jullie dat uw man ook in Moskou werd gezocht door de criminelen. Op 8 augustus 2010 vertrok u vanuit Moskou terug naar Armenië. Jullie voelden zich echter niet langer veilig in Armenië en besloten om naar Europa te vluchten. Op 18 augustus 2010 reisden u en uw man met het vliegtuig naar Parijs. U reisde met uw eigen paspoort en een Schengenvisum uitgereikt door de Italiaanse ambassade in Yerevan. Vanuit Parijs reisden jullie met de auto naar Brussel. In België ontdekte u dat de paspoorten van u en uw man verloren waren geraakt. Op 23 augustus 2010 vroeg u voor de eerste maal asiel in België aan. Op 7 februari ontving u een beslissing 26 quater in het kader van de Dublinprocedure. Op 16 mei 2011 vroeg u een tweede maal asiel in België aan. In België vernam uw man dat hij nog steeds wordt gezocht in Armenië. Zijn ouders informeerden hem dat de criminelen opnieuw langskwamen. Uw schoonbroers zijn intussen ondergedoken uit vrees voor hun leven.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, E. M. (O.V. 6.674.216). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat uw echtgenoot zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man, die gedeeltelijk is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd: "U vreest dat u in Armenië zult worden vermoord door (handlangers van) 'Bibil', een zware crimineel. Bibil zou zich willen wreken omdat u in 2005 zijn ontsnappingspoging uit de gevangenis zou hebben verijdeld. Vooreerst moet er na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet. Uw vrees voor vervolging kan immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat u omwille van één van deze gronden niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Daarenboven kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Ten eerste kon worden vastgesteld dat u en uw vrouw onredelijk weinig kennis aan de dag legden over jullie vervolger, een zekere 'Bibil'. U beweerde u in op 20 november 2005 in uw hoedanigheid als cipier een ontsnappingspoging van deze crimineel verijdelde. Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u nauwelijks iets over deze crimineel bleek te weten. Het enige dat u kon vertellen, was dat het ging om een 'belangrijke figuur uit de onderwereld', een man van ongeveer 40 jaar oud, bijgenaamd 'Bibil'. Toen u evenwel werd gevraagd wat de echte naam van deze crimineel was, moest u het antwoord schuldig blijven. U bleek ook niet te kunnen vertellen voor welk soort misdrijven deze man was veroordeeld (CGVS, p. 10-11). Verder bleek u ook niet concreet te kunnen zeggen hoe en wanneer deze crimineel uiteindelijk vrijkwam (CGVS, p. 9-10). Dit is niet geloofwaardig. Er kan immers redelijkerwijs van u worden verwacht dat u als cipier op de hoogte bent van de naam van de persoon wiens ontsnapping u verijdelde. Toen u geconfronteerd werd met dit flagrant gebrek aan kennis, zei u dat de naam van deze gedetineerde u eigenlijk niet interesseerde (CGVS, p. 11). Dit lijkt helemaal niet geloofwaardig. U vertelde immers dat u als gevolg van dit incident korte tijd later met de dood werd bedreigd, waardoor u zelfs moest worden overgeplaatst naar een andere kazerne. In deze context kan toch verwacht worden dat u als cipier tenminste zou hebben geïnformeerd naar de naam of het strafblad van de gedetineerde die deze doodsbedreigingen zou hebben uitgesproken. Uw bewering dat deze crimineel in de gevangenis enkel onder zijn bijnaam bekend stond, waardoor u zijn echte naam niet zou kennen, lijkt evenmin een aanvaardbare of geloofwaardige uitleg voor dit gebrek aan elementaire kennis (CGVS, p. 11). Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw helemaal niets kon zeggen over de identiteit van jullie vervolger. Zij bleek zelfs zijn bijnaam niet te kunnen noemen (CGVS vrouw I, p. 9). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Indien u en uw vrouw Armenië moesten ontvluchten uit vrees om vermoord te worden door een bepaalde persoon, dan kan er redelijkerwijs van jullie verwacht worden dat jullie toch enige kennis hebben over de persoon waarvoor jullie moesten vluchten. Ten tweede bleken de verklaringen van u en uw vrouw over de eerste inval in uw huis, toen u en uw familieleden werden aangevallen door handlangers van Bibil, weinig geloofwaardig. Zo bleek dat u grote moeite had om dit incident te situeren in de tijd. U verklaarde dat u zich de juiste dag en maand niet meer kon herinneren. Toen u gevraagd werd in welk jaar dit was gebeurd, zei u aanvankelijk in 2005. Vervolgens zei u dat u zich had vergist en situeerde u dit incident in 2006, twee of drie maanden na het beëindigen van uw legerdienst. Toen u daarop gevraagd werd om te

specifiëren in welke maand deze inval dan concreet was gebeurd, situeerde u deze gebeurtenis eerst in de maand mei en vervolgens in de maand augustus (CGVS, p. 12). Er kan dus worden vastgesteld dat uw verklaringen over het moment van deze inval zeer vaag en weinig coherent zijn. Dit doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Deze gebeurtenis luidde immers het begin van uw problemen in. Er kan daarenboven van u worden verwacht dat u dergelijke belangrijke gebeurtenis, waarbij een groep criminelen uw huis binnenviel, waarbij u en uw familie fysiek werden toegetakeld, waarbij er vernielingen werden aangericht in uw huis en waarbij jullie werden afgeperst om een aanzienlijke som geld te betalen, toch met enige nauwkeurigheid zou kunnen plaats in de tijd. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw nagenoeg niets over dit incident scheen te weten. Uw vrouw vermeldde deze gebeurtenis wel in haar relaas, maar zij kon niet zeggen in welk jaar u dit had meegemaakt. Zij bleek evenmin te weten of u naar aanleiding van dit incident al dan niet naar de autoriteiten was gestapt om een klacht in te dienen (CGVS vrouw I, p. 10). Hoewel u uw vrouw pas enkele jaren na deze feiten ontmoette, kan toch worden verwacht dat zij enigszins op de hoogte is van de problemen die u eerder hebt meegemaakt. Deze problemen liggen immers aan de basis van haar eigen vertrek uit Armenië. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielaas nog verder. Ten derde kon een tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw voor wat betreft de gebeurtenissen na de tweede inval in uw huis op 30 juli 2010. U zei dat uw vader u via de telefoon waarschuwde om niet meer naar huis te komen. Op 1 augustus 2010 zou u toch één keer naar huis zijn gegaan om documenten en kleren te verzamelen (CGVS, p. 13). Uw vrouw beweerde echter dat u pas enkele dagen later terugging. Zij vertelde dat u op 3 augustus 2010 naar huis zou zijn gegaan om spullen te halen. Toen uw vrouw werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef zij bij haar versie (CGVS vrouw II, p. 3). Deze tegenstrijdigheid kan bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven. Het feit dat u vanaf het schuiladres waar u en uw vrouw verbleven nog naar huis ging om spullen te halen, ondanks de waarschuwing van uw vader, is immers geen alledaagse gebeurtenis die men zomaar vergeet. Gelet op de korte tijdsspanne tussen de inval in jullie huis op 30 juli 2010 en jullie vertrek uit Armenië in de ochtend van 5 augustus 2010, mag ook worden verwacht dat jullie deze gebeurtenis allebei correct kunnen situeren. De vaststelling dat de verklaringen van u en uw vrouw op dit punt uiteenlopen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielaas dus nog verder. Ten vierde lijkt uw verhaal over de gebeurtenissen in Rusland weinig geloofwaardig. U vertelde dat u op 5 augustus 2010 naar uw oom in Moskou trok. Eén of twee dagen later zou uw oom u verteld hebben dat er in Moskou een Armeense crimineel genaamd 'Khadzik' naar u op zoek was. Op 8 augustus 2010 keerde u vervolgens terug naar Armenië. Uw verklaringen over deze dreiging in Moskou bleken echter opnieuw opvallend vaag. Zo kon u bijvoorbeeld niet toelichten hoe uw vervolgers eigenlijk wisten dat u in Moskou was. U speculeerde dat iemand u misschien had verklikt, zonder echter te specifiëren hoe dit zou gebeurd zijn of wie er aan de criminelen zou verteld hebben dat u naar Rusland was vertrokken. Daarenboven kon u evenmin concreet aangeven van wie uw oom had vernomen dat u werd opgespoord. U vertelde dat uw oom in Moskou toevallig van 'kennissen' had gehoord dat een zekere 'Khadzik' naar u op zoek was, maar u bleek echter niet te weten wie deze kennissen precies waren (CGVS, p. 16). Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat u, zonder echt te weten wie er had verteld dat u opgespoord werd en zonder na te gaan of deze informatie wel betrouwbaar was, halsoverkop vanuit Moskou zou terugkeren naar Armenië, waar u nota bene enkele dagen eerder was gevlucht uit vrees voor uw leven. Ten vijfde legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen die uw ouders ontvingen na uw vertrek uit Armenië in augustus 2010. U vertelde dat uw ouders u per telefoon lieten weten dat de criminelen opnieuw op bezoek waren gekomen en dat zij u nog steeds zochten. U bleek echter niet met zekerheid te kunnen zeggen of dit één of twee keer was voorgevallen. U kon zelfs niet bij benadering zeggen wanneer de criminelen bij uw ouders waren geweest. Zelfs toen u gevraagd werd of dit een week, een maand of enkele maanden na uw vertrek was gebeurd, moest u het antwoord schuldig blijven. U beweerde dat u niet meer informatie had omdat uw ouders u eigenlijk niet veel hadden verteld via de telefoon (CGVS, p. 3-4, 17). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dit gebrek aan kennis. Van iemand die zijn land ontvlucht omwille van bepaalde problemen kan immers worden verwacht dat hij een verdere interesse betoont in de afwikkeling van deze problemen en dat hij ook actief probeert om de verdere situatie op te volgen. De vaststelling dat u niet verder geïnformeerd hebt naar de moeilijkheden die uw ouders momenteel nog zouden kennen omwille van uw eigen problemen, lijkt dan ook niet verenigbaar met uw bewering dat u en uw familieleden in Armenië een ernstige vrees voor vervolging zouden kennen. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, en uw huwelijksakte attesteren de identiteit van u en uw vrouw, die in deze beslissing niet wordt betwist. Uw militair boekje bewijst dat u uw legerdienst vervulde van 2004 tot 2006, maar kan uw verhaal over de problemen die u toen zou gekend hebben niet onderbouwen. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, en een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals

bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, A. H. (O.V. 6.674.216), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, E.M. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 69 941 van 16 november 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van E.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning (lees: erkenning) van de vluchtelingenstatus en van artikel 57/ter van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, merkt de Raad op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert dienvolgens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1. Verzoeker meent dat zijn relaas wel verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, gezien hij onvoldoende bescherming kan genieten van zijn overheid tegen de acties die ondernomen worden door de criminele actoren die verzoeker willen schaden. Hij meent verder samenhangende verklaringen afgelegd te hebben, die niet in strijd zijn met informatie die gekend is over Armenië en die niet aangetast werden door essentiële tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker meent dat hem daarom het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij betoogt dat van hem niet redelijkerwijze kan worden verlangd dat hij bewijzen voorlegt dat een belangrijke figuur uit de onderwereld hem met de dood bedreigd heeft. De commissaris-generaal heeft nagelaten te onderzoeken hoe sterk het criminele milieu is in Armenië en of de verzoeker terecht dient te vrezen geen bescherming te kunnen genieten van de overheid.

2.2.2.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het relaas geen uitstaans heeft met de criteria zoals bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers beweerd vrees voor vervolging kan immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat hij omwille van één van deze gronden niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Verzoeker gaat niet in op deze motivering, laat staan dat hij aantoont dat zijn vrees gesteund is op één van voormelde vervolgingsgronden. Het feit of verzoeker al dan niet bescherming kan krijgen is, wat vrees in vluchtelingenrechtelijk zin betreft, niet dienstig.

2.2.3.1. Wat de subsidiaire bescherming betreft meent verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet schendt. Hij verklaart dat er wat hem betreft geen sprake kan zijn van subsidiaire bescherming.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker berust in de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.4. Gelet op de vaststelling dat verzoekers relaas, daargelaten de vraag of het waar is, geen aanleiding geeft tot een vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en gelet op de verklaring van verzoeker dat er geen sprake kan zijn van nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is de opgeworpen schending van artikel 57/7 niet dienstig.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER